

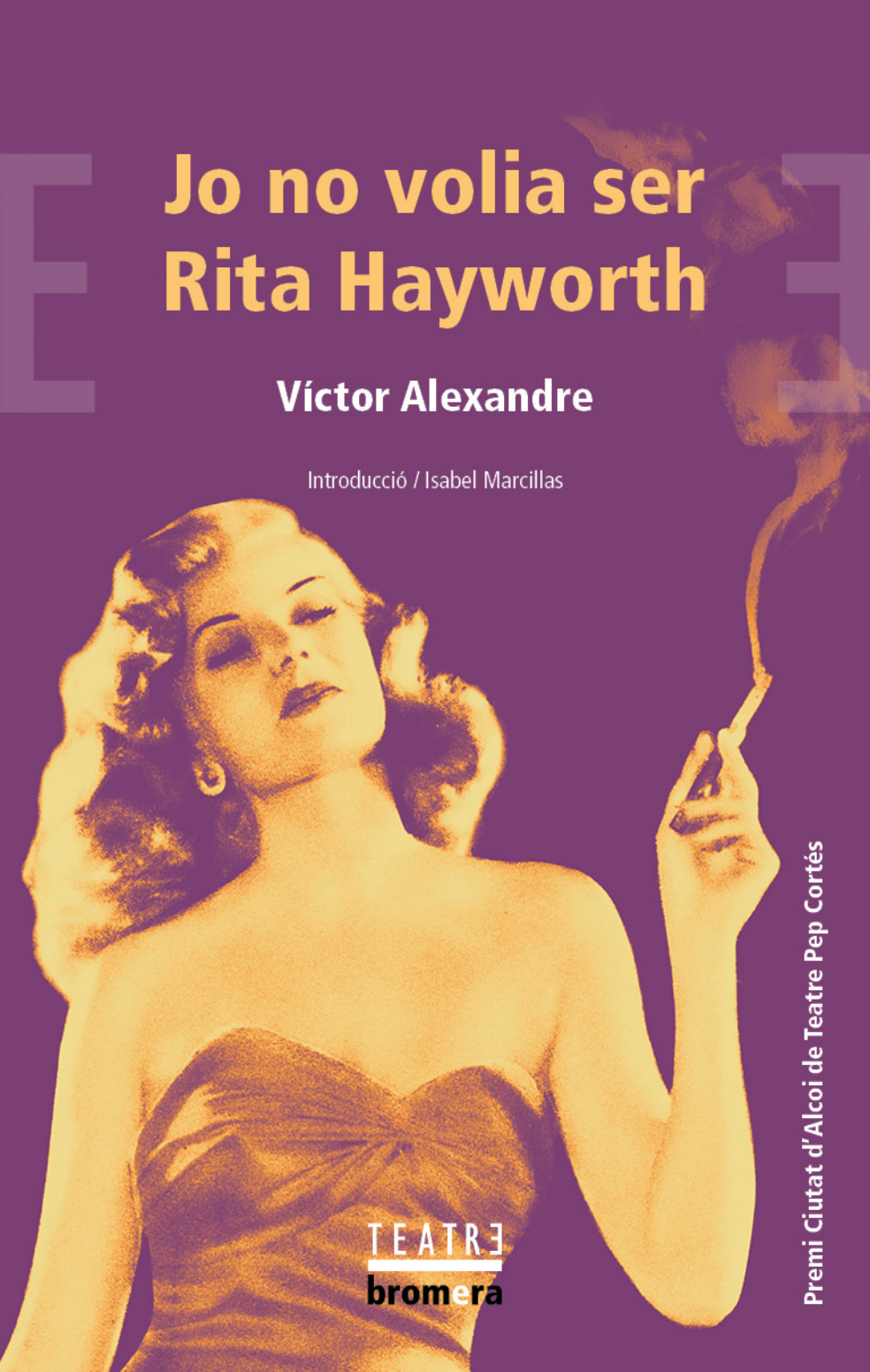
Jo no volia ser Rita Hayworth

Víctor Alexandre

Introducció / Isabel Marcillas

TEATRE
bromera

Premi Ciutat d'Alcoi de Teatre Pep Cortés

ESCENA 1

(Any 1980. Tarda de juny visible a través de la finestra. L'living del dormitori d'un apartament de l'edifici San Remo (145 Central Park West, Manhattan, N. Y.) en entrellum. El living i el dormitori estan delimitats per un pany de paret amb un marc sense porta (o amb portes corredisses obertes) que només permet veure la meitat inferior d'un llit. Al living hi veiem un tocador ple de cosmètics amb el seu tamboret, i en el revister exemplars de Variety, Vogue i The New Yorker. Damunt d'algun moble hi ha apilat un gran nombre de revistes velles. En alguna lleixa hi ha una imitació del bust de Joan Baptista, de Rodin. En una de les parets hi ha ampliadades i emmarcades la coberta de la revista Life amb RITA a la portada, el 1947, i fotos dels films Taules separades, Àngels damunt Broadway, La bella del Pacífic, La deessa de la dansa, Les models, Salomé, La dama de Xangai i Gilda (les quatre últimes ben visibles). En un lloc preferent i en format més gran hi ha també la foto de RITA en negligé de genolls al llit publicada a la revista Life el 1941. En un altre lloc, de sobretaula, hi veiem una foto de RITA amb la seva filla REBECCA i una altra amb REBECCA

i YASMIN de petites, i en un lloc més visible una foto de RITA i YASMIN ja adulta. Sobre una taula addicional es troben alguns plats petits, gots i una gerra amb aigua. L'estança és espaiosa, però austera, sense luxes, i en un extrem hi ha un cavallet de pintor amb una tela posada al costat d'una tauleta on descansen pinzells, una paleta amb colors, un bol amb aigua, un drap, etc. RITA, amb la seva cabellera pèl-roja despendinada i vestida de qualsevol manera, amb una faldilla, una brusa i una rebeca senzilles, està asseguda en una de les dues butaques dormint amb exemplars del Romancero gitano i de Poeta en Nueva York, de García Lorca, i un número de la revista Hollywood Reporter als peus, al costat de les sabatilles i també de les ulleres, que li han caigut. El nom de 'Gilda' ha de ser pronunciat amb la G catalana en la versió en aquesta llengua, no amb l'espanyola. En un lloc ben visible hi ha d'haver sempre un petit però elegant gerro amb una rosa vermella ben maca.)

(Música. Sona «L'Avventuriero», d'Ennio Morricone, durant els setanta-set segons inicials de la peça.)

(Poc després que la música s'acabi, se senten uns cops a la porta i entra la INFERMERA amb un medicament. És jove i porta bata blanca, les mitges no cal que siguin blanques. Es comporta en tot moment de manera afable.)

INFERMERA. Hola, senyora Hayworth. (*Mira RITA, deixa el medicament damunt la taula i, amb delicadesa, descorre les cortines de les finestres perquè hi entri la llum del dia. Tot seguit s'acosta a RITA i cull les ulleres. Aca-riciant suaument la mà de RITA.*) Senyora Hayworth, és l'hora d'una pastilleta.

(*RITA es desperta.*)

INFERMERA. Ha descansat bé?

(*RITA, encara endormiscada, no respon.*)

INFERMERA. Com es troba?

RITA. Bé, gràcies. Qui ets, tu?

INFERMERA. Sóc l'Angie, la seva infermera.

RITA. Qui?

INFERMERA. L'Angie, la seva infermera.

RITA. Ah, sí? Des de quan?

INFERMERA. Des de fa dues setmanes, senyora Hayworth.

RITA. No és gaire.

INFERMERA. No, però ens veiem cada dia.

RITA. I avui quin dia fa?

INFERMERA. Fa una tarda de juny preciosa. Miri on tenia les ulleres. (*Les hi dona, però RITA les rebutja amb un gest.*) Doncs les hauria de dur sempre posades. (*Les deixa amb cura en algun lloc.*) Un dia ensopegarà i haurem de córrer.

(La INFERMERA cull la revista, l'endreça amb les altres, va a la taula, omple mig got d'aigua, posa la medicació en un platet i porta ambdues coses a RITA.)

INFERMERA. No hauria de dormir tant, senyora Hayworth. Amb mitja hora n'hi ha prou per a la migdiada. Ja sap que si no, a la nit, no dorm. I això no és bo. *(RITA es pren la medicació. Mig pentinant-la afectuosament amb les mans.)* Quins cabells que porta. Sembla sortida del primer dia de rebaixes a Bloomingdale's. Vol que la pentini?

RITA. No, ja ho faré jo.

INFERMERA. Pensi que ara vindrà la doctora Anderson i que després anirem a passejar. No pot sortir amb aquests cabells, dona.

RITA. Per què no?

INFERMERA. Doncs perquè no. Ha d'estar ben maca, si no, no la reconeixerà ningú.

RITA. Qui m'ha de reconèixer?

INFERMERA. La gent. Que no li agrada, que la reconeixin i li diguin coses?

RITA. Hi ha dies que sí i hi ha dies que no.

INFERMERA. Ah! I avui quin dia és?

RITA. Dimecres.

INFERMERA. Ha, ha, ha! *(Assenyalant la foto en negligé.)*

Miri que bonica que estava aquí, senyora Hayworth.

RITA. Aquesta és una foto de la revista *Life*. Tots els soldats la tenien al seu armariet. És la foto que va fer

que Orson Welles es casés amb mi. No em coneixia personalment, però la va veure i va dir: «Aquesta dona ha de ser la meva dona».

INFERMERA. No m'estranya. De genolls sobre del llit, amb negligé i amb aquesta mirada, estava fascinant. Jo vull que estigui tan bonica com aquí.

RITA. Tu no hi ets tota, oi?

INFERMERA. Ha, ha, ha!

RITA. La dona que apareix en aquesta foto només va existir en la imaginació de la gent. És la imatge d'un somni.

INFERMERA. Els somnis no es poden fotografiar.

RITA. Ah, no? Què creus que és el cinema, maca? Totes les piscines de Hollywood es paguen amb els diners que donen aquests somnis.

INFERMERA. Però vostè ha estat protagonista d'aquests somnis. La gent l'adorava.

RITA. Adoraven una imatge, una fantasia, una il·lusió. Només això.

INFERMERA. No ho crec pas. Hi havia milions de dones que la imitaven. I què me'n diu, dels milions d'homes que somiaven amb vostè?

RITA. Ja ho dius bé, filleta: somiaven.

(Mentre la INFERMERA posa una mica d'ordre a l'estança, RITA s'aixeca, s'asseu davant del mirall i s'arregla els cabells. Dubta entre recollir-se'ls o pentinar-se'ls, finalment se'ls recull. Es posa crema a la cara i també a les mans.)

INFERMERA. Ara que la veig així, recordo que ahir em preguntava: «Quantes hores es deu haver passat davant del mirall, la senyora Hayworth, al llarg de la seva vida?».

RITA. El mirall és el company més noble que he tingut mai. Magnànim, de vegades; detestable, d'altres, sempre ha estat despietadament honest. És com aquell preceptor que t'intimida perquè et diu sempre la veritat, però del qual no te'n pots separar perquè el necessites per saber qui ets. (*Pausa breu.*) Sí, he passat moltes hores al llarg de la vida davant del mirall. Abans ho feia per estar bonica, ara ho faig per intentar esbrinar què se n'ha fet d'aquella bellesa. Suposo que els qui han penjat aquestes fotos que tant t'agraden ho han fet de bona fe (*S'aixeca, es posa les ulleres i observa les fotografies; la INFERMERA s'hi atansa*), perquè em facin sentir bé i em recordin aquells dies. (*Fregant-se les mans amb la crema.*) Però no em diuen res. (*Davant de la foto del film que esmenta.*) Aquesta sí que m'agrada, per les arracades. M'agradaven molt aquestes arracades. Les vaig buscar per tot arreu, però es van perdre. Són de *La dama de Xangai*, de l'escena del iot en què canto «Si us plau no em besis». (*Es treu les ulleres.*)

(*Música. Sona la cançó «Please, don't kiss me» del film La dama de Xangai només el petit fragment que RITA recorda. Després es fon.*)

RITA. (*Cantant.*) «And please don't love me / But if you love me / Then don't take your lips or your arms or you love away».

INFERMERA. Quina cançó més maca i sensual. No sabia que vostè també cantava.

RITA. No, filleta, jo ni canto ni he cantat mai.

INFERMERA. Però vostè acaba de dir que cantava...

RITA. Sí, en aquesta escena sí. Orson Welles em sentia cantar, pujava lentament els esglaons que el duïen a coberta i sucumbia a l'atracció irresistible que sentia per mi.

INFERMERA. Era el seu marit, a la vida real, oi que sí?

RITA. No, ja no. Oficialment sí, però ja no. Tots els homes volien ficar-se al llit amb mi menys el meu marit. Té gràcia, oi? (*Indicant la foto de RITA amb REBECCA.*) Orson és el pare de la Rebecca, la meua filla gran.

INFERMERA. No la ve a veure mai?

RITA. Qui, Orson?

INFERMERA. No, Rebecca.

RITA. (*Agafant el retrat en què apareix REBECCA de nena.*) No. Ja fa anys que no ve. Viu a... No sé on viu. Molt lluny, crec.

INFERMERA. Tinc entès que viu a prop de Washington.

RITA. Ah, sí? La veritat és que, pobreta, de petita no ens veia gaire, al seu pare i a mi. Sempre anàvem amunt i avall. Sobretot el seu pare. Jo era més afectuosa, però l'Orson tenia sempre molt mal humor i a Rebecca li feia por. Les dues li teníem por i no parlàvem mai fins

que ell ho feia primer. Ho teníem prohibit. I si per més que esperéssim ell continuava sense parlar, volia dir que estava pensant abans de fer-ho, i, és clar, no gosàvem interrompre'l. Quan s'asseia en una butaca a pensar no el podies molestar per res. Així és que nosaltres també ens assèiem, callàvem i esperàvem que acabés de pensar. (*Silenci.*) Tens parella, tu?

INFERMERA. (*Dubtant.*) Parella, no. Fa dos mesos vaig conèixer un noi i ens veiem els caps de setmana. Es diu Henry.

RITA. Henry. I com va?

INFERMERA. Bé.

RITA. Només bé?

INFERMERA. Encara és molt aviat...

RITA. És més que suficient per conèixer un home. Jo, en pocs mesos, en coneixia una dotzena. És ben plantat?

INFERMERA. Normal, però això tant me fa. Crec que me l'estimo.

RITA. Creus que te l'estimes. I ell creu que t'estima?

INFERMERA. (*Dubta.*) Em sembla que sí.

RITA. T'ho sembla, només?

INFERMERA. No estic dins del seu cap, però ell em diu que sí.

RITA. No són les paraules, són els fets, el que ens diu si una persona ens estima.

INFERMERA. Em desitja moltíssim.

RITA. Ai, nena, si tots els homes que m'han desitjat *moltíssim*, a més a més m'haguessin estimat, ara l'amor em sortiria per les orelles. Fica't al llit amb tots els homes

que vulguis, Angie; dóna'ls-hi el que volen si tu també ho vols, però guarda't el cor. Deixa el cor a casa com el pallasso hi deixa la tristor. Què fa, aquest xicot?

INFERMERA. Què fa? És policia.

RITA. Policia! Bé, en alguna cosa congenieu: a tots dos us agraden els uniformes.

INFERMERA. (*Riu.*) Quan el vaig conèixer no en duia. És molt responsable, molt atent, sempre està molt pendent de mi. M'ho passo bé amb ell. És bon noi, llàstima que sigui tan controlador.

RITA. Controlador en què?

INFERMERA. Li agrada saber on sóc en tot moment, on vaig, amb qui estic. Es preocupa per mi, suposo que és la seva ànima de policia.

RITA. I tu li dius sempre on ets, on vas i amb qui estàs?

INFERMERA. És que si no s'enfada. L'altre dia vam anar a ballar amb uns amics i em vaig trobar amb en Christopher, un antic company. Havíem estudiat infermeria junts, feia anys que no ens vèiem i vam estar parlant una estona. Però després en Henry es va posar fet una fera. Em va dir que l'havia posat en evidència davant dels seus amics perquè se'm notava que aquell noi m'agradava i que estava coquetejant amb ell.

RITA. Això et va dir?

INFERMERA. Sí. Però jo no coquetejava pas. Només m'havia fet il·lusió retrobar en Christopher. Doncs en Henry es va posar violent i no em va dirigir la paraula en tota la nit. Només parlava amb els seus amics. Deia que l'havia humiliat davant d'ells.

RITA. Vols dir que aquest noi fa per tu, Angie?

INFERMERA. Quan està bé és molt agradable.

RITA. Els homes que més malament m'han tractat, eren molt agradables quan estaven bé.

(RITA es torna a posar les ulleres i s'acosta a la foto de La dama de Xangai.)

RITA. És veritat que estava maca a *La dama de Xangai*. Tenia trenta anys. Orson Welles em va tallar els cabells, em va tenyir de ros i va trencar per sempre la meva imatge de Gilda. Però això va perjudicar molt la meua carrera.

INFERMERA. No m'ho crec, que li trenqués la carrera, senyora Hayworth. La seva filla Yasmin diu que vostè després de *La dama de Xangai* va fer moltes pel·lícules.

RITA. Ha! De pel·liculetes, en vaig fer moltes, sí; de pel·lícules, només tres o quatre. Prou! No vull mirar més fotos, em fan mal als ulls.

INFERMERA. Com pot dir això, senyora Hayworth? Si està preciosa!

RITA. Les trobo ofensives. Pretendre que aquella dona i aquesta vella decrepita, que no toca ni quarts ni hores, són la mateixa persona és humiliant.

INFERMERA. Humiliant per què?

RITA. Deus pensar que parlo així perquè estic ferida en la meua vanitat, oi? Com John Gilbert o Louise Brooks quan el cinema sonor es va cruspir les seves carreres. Doncs t'equivoques. No sóc cap vella glòria

com Norma Desmond, que somia desperta que Cecil B. DeMille la convertirà en Salomé. (*Exhibint el bust de Joan Baptista, de Rodin.*)

INFERMERA. Qui és Norma Desmond?

RITA. (*Se la mira uns instants en silenci sense donar crèdit a la pregunta i opta per fer com si no l'hagués sentida.*) Com m'hauria agradat fer la *Salomé* que Oscar Wilde va escriure per a Sarah Bernhardt. La meua *Salomé* era una tòtila dominada per sa mare, la d'ella és una víctima tràgica de la passió que sent per Joan Baptista. (*Interpretant i agafant el rostre de la INFERMERA com si fos el de Joan Baptista.*) «No suportaries que besés la teva boca, Iokanaan. La mossegaré ara. La mossegaré amb les meves dents com una fruita madura. Besaré la teva boca, Iokanaan.» (*Silenci. Assenyalant la foto.*) Jo vaig fer *Salomé* quan tenia trenta-tres anys. (*Es frega, gairebé retorça, les mans amb frisança.*) Ara en tinc... Ara en tinc... Quants en tinc?

INFERMERA. Seixanta-un.

RITA. Seixanta-un. Tinc seixanta-un anys. (*Deixa el refrec de mans.*) Una dona no és vella a aquesta edat. Ingrid Bergman, Joan Fontaine o Olivia de Havilland són més grans que jo i estan esplèndides. (*En passar pel costat d'una pila de revistes que hi ha sobre un moble, les fa caure dissimuladament per tal de distreure la INFERMERA fent que les culli.*) Ai! A mi, en canvi, ara mateix no em voldrien ni per interpretar l'àvia de Salomé. (*Mentre la INFERMERA està entretinguda recollint les revistes, ella s'acosta a una butaca de la qual,*

entre la base i el coixí, en treu ràpidament una ampolla de bourbon, en fa un glop curt i la torna a amagar.) Segurament l'alcohol hi té molt a veure. De tots els amics que he tingut, l'alcohol és el que m'ha deixat l'empremta més profunda. I la més mesquina, també. Com pots veure, no s'ha oblidat de passar-me factura pels bons moments que m'ha donat.

INFERMERA. (*Alçant-se i apilant les revistes.*) En això sí que li dono la raó, senyora Hayworth. L'alcohol li ha fet molt de mal.

RITA. Ara..., ara me'n queden molt pocs, d'amics. Visc a les golfes del pensament de les persones que més he estimat; i, pel que fa a Hollywood, només sóc una estrella al Passeig de la Fama que milers de persones trepitgen cada dia. L'altre dia, una senyora em va reconèixer a Central Park i em va presentar la seva filla de deu anys.

INFERMERA. Me'n recordo, jo hi era.

RITA. Ah, sí? Em va dir que tenia fusta d'actriu. Jo li vaig preguntar: «Quins estudis t'agradaria seguir quan siguis gran?». I la nena em va respondre: «Vull estudiar per ser famosa».

(Pausa.)

RITA. Si la fama enlluerna els infants, imagina't què fa amb els adults. (*Declama.*) Fama, pèrfida i encisadora metzina, fetillera insidiosa que jugues amb la vanitat humana, sangonera insaciable que et vals de

l'ambició dels homes i les dones, cínica Eris, filla de la fosca, que et nodreixes del nostre anhel d'immortalitat i que escampes enveja i gelosia allà on vas, ens empenys a vendre'ns l'ànima pel clic d'una càmera —«Rita, mira a la dreta!», «Rita, mira a l'esquerra!», «Rita, un somriure!», «Rita, un petó!», «Rita, un altre petó!»—, i després ve el declivi, la foscor i l'oblit, i amb l'oblit arriba l'enyor dels dies gloriosos i tan sols en queda una andròmina que només els vells recorden.

(*Silenci. La INFERMERA aplaudeix.*)

RITA. No estava pas actuant, nena.

INFERMERA. Ah, no?

RITA. Pensava en veu alta. Pensava en els tres segons de glòria que la gala dels Oscar et dedica quan et mors mentre el públic es pregunta: «Ah, però encara era viva, aquesta?». A mi ja fa anys que molts em donen per morta. Deu anys com a mínim. Ja fa uns deu anys que vaig rodar *La ira de Déu*, i deu anys d'absència són una eternitat per a una actriu. La veritat és que no en tinc un bon record, de les meves últimes pel·lícules, ja t'ho he dit. I d'altres de més antigues tampoc, no et pensis. Però per raons diferents.

INFERMERA. Que ho diu de debò?

RITA. I tant! El record que el públic guarda d'una pel·lícula és molt diferent del que en tenim els actors i les actrius. Per al públic, la pel·lícula són les imatges, els diàlegs, la música, el vestuari, el paisatge... Per a

mi són els dubtes que tenia sobre el personatge, el maquillatge que em van posar, el vestit que no em deixava respirar, les vegades que vaig haver de repetir una escena... (*Silenci pensant.*) En el cas de les últimes pel·lícules, els records que en tinc —els que me'n queden, perquè són com llumetes que es van apagant—, són d'una altra mena, i en general bastant amargs, perquè estan relacionats amb aquesta cosa que en diuen alzhèimer, que no em deixava memoritzar els papers. Ho dic bé? Alzhèimer?

INFERMERA. Sí, alzhèimer. Alzheimer és el nom del neu-ròleg que ho va descobrir.

RITA. Que va descobrir què?

INFERMERA. La malaltia. La seva malaltia.

RITA. Ell també tenia la malaltia?

INFERMERA. No, ell no. Vull dir que, en honor seu, van decidir que la malaltia portaria el seu nom.

RITA. Doncs quin honor, no?... , que tothom t'associï amb una malaltia que no has tingut mai?

INFERMERA. Bé..., és norma científica que les malalties portin el nom del seu descobridor. El pàrkinson, per exemple, el va descobrir el doctor Parkinson.

RITA. I com es deia abans que la descobris el doctor Parkinson?

INFERMERA. Com es deia qui?

RITA. La malaltia.

INFERMERA. No tenia nom perquè no es coneixia.

RITA. Ja, però que no es conegué no vol dir que no existís, no?

INFERMERA. Sí, és clar, ja existia abans que la descobrís.
Per això la va descobrir, perquè ja existia. Si no hagués existit no hauria pogut descobrir-la.

RITA. Doncs és el que dic: si ja existia, bé devia tenir un nom, oi? És el mateix cas d'Amèrica. Per què es diu Amèrica, si Amèrica ja existia abans que Amerigo Vespucci descobrís que era un continent?

INFERMERA. I com es deia?

RITA. Qui?

INFERMERA. El nostre continent.

RITA. (*Pensant-hi.*) Doncs no ho sé.

INFERMERA. Amèrica ja era un continent, senyora Hayworth, però com que la gent que hi vivia no sabia que ho era, no tenia nom. M'entén el que vull dir?

RITA. (*Pensant-hi.*) No hi estic d'acord. Encara no sé per què, però no hi estic d'acord. M'ho rumiaré i te'n diré alguna cosa.

INFERMERA. (*Disposant-se a endur-se les revistes velles.*)
Bé, mentrestant em sembla que llençaré totes aquestes revistes.

RITA. (*Esverada.*) No, i ara!

INFERMERA. Però si fan més nosa que servei, aquí.

RITA. T'ho sembla a tu, que no fan servei.

INFERMERA. S'hauria de posar les ulleres, perquè cada vegada que hi passa per davant no les veu i les tira a terra.

RITA. Tu sí que no hi veus, filleta.

INFERMERA. (*Preparant-li el berenar i olorant els gots.*)
No ho dirà pas per l'ampolla de bourbon que li vaig trobar la setmana passada a l'armari, oi?

RITA. Però si estava buida!

INFERMERA. Sí, és clar, perquè ja se l'havia begut tota.

(Se li acosta i deixa damunt la taula la safata amb un joc de te de porcellana i un plat amb unes galetes.) Hora de berenar, senyora Hayworth. *(Com es renya a un infant.)* Ja esbrinaré jo qui és el proveïdor d'aquestes ampolletes. I li asseguro que quan el trobi em sentirà. Té sort que la Yasmin és fora.

RITA. Qui?

INFERMERA. La Yasmin.

RITA. Qui és la Yasmin?

INFERMERA. La Yasmin, la seva filla.

RITA. Ah, sí, Yasmin. Viu a Califòrnia, oi?

INFERMERA. No, senyora Hayworth. Viu a l'apartament del costat, però ara és a Califòrnia. Tornarà per Nadal.

RITA. Ah. I per què no li enviem una postal?

INFERMERA. *(Complaent.)* Molt bé. Després, quan anem a passejar, comprarem una postal i l'hi enviarem, d'acord? *(S'asseu.)* Ara berenem.

RITA. *(S'asseu i beu una mica de te.)* La meva filla Yasmin és un encant. Va de costa a costa fent conferències sobre la meva malaltia. Una vegada, fa molt de temps, el seu nom em va fugir del cap. Estava asseguda davant d'ella posant-li crema a la cara i no podia recordar com es deia. Per sort va ser només un moment. Jo tenia quaranta-dos anys i ella onze. Sé que arribarà un dia que no recordaré absolutament res. Quan et quedés sense records, és com si fossis mort. Encara que et bategui el cor, ja ets mort. Som la suma dels

nostres records, i quan aquests records s'esvaeixen... morim. (*Menja una galeta.*) Hi ha moments que voldria perdre el seny del tot.

INFERMERA. (*No sap si ho diu de debò.*) Per què?

RITA. No ho dic pas de broma. És el desig més intens que tinc quan estic lúcida, com ara, perquè és quan estic lúcida que m'adono del meu declivi, de la meva decrepitud. És en les estones en què el cervell no em fa la guitza que m'adono que, a ulls de la gent, m'he convertit en una criatura, una criatura que ha de ser tractada amb respecte condescendent. És el que es fa en aquests casos, ja ho sé, però quan t'ho fan a tu, quan veus que et diuen (*Exagerant-ne l'entonació i la cantarella.*) «Hola, Rita! Estàs molt maca, avui, eh? Sí, sí, fas molt de goig amb aquest pentinat. I mira quines arracades més boniques que ens portes. Oooh!»..., primer t'ofens, després t'enfoneses i finalment dissimules perquè saps no hi ha mala fe. Simplement, la gent no sap com tractar un malalt com jo i opta per fer-ho com si fos un nadó. (*De sobte, vol continuar parlant, però no pot.*)

INFERMERA. Què em vol dir?

(*RITA cerca les paraules, però no passa de fer alguna exclamació inarticulada.*)

INFERMERA. Què em vol dir, senyora Hayworth?

RITA. (*Finalment.*) Em tracten com un nadó, però no sóc un nadó, comprens? (*Se li trenca la veu.*) No sóc

un nadó. (*Plora.*) Sóc una dona que s'està convertint en un nadó.

INFERMERA. (*Agafant-li afectuosament una mà amb les dues seves.*) És clar que no és un nadó, senyora Hayworth.

RITA. (*Després de fer un glop de te.*) Estic en aquella fase en què sé que les estones de lucidesa són només una concessió efímera de la malaltia i que arribarà un dia que ja no me'n sentiré perquè m'hauré convertit en un vegetal. No. No ho dic bé. Una planta viu al teu costat com si no hi fos; en té prou que te la miris cada dia una miqueta; i si no ho fas no passa res. Un malalt com jo, en canvi, amarga l'existència de la gent que l'envolta, els fa la vida impossible. Em tornaré esquerra, depressiva, agressiva; defugiré la gent, passaré de la joia a la tristor en un instant, perdre el sentit de l'orientació, m'imaginaré coses que no són..., fins que arribin les ombres, i amb les ombres arribi la foscor. Al principi notaré que em miren amb amor i llàstima, després amb inquietud i preocupació, i finalment amb impotència i fatiga. Els ho veuré en els ulls, que voldrien dir-me adéu per sempre. Ells ja no podran més, i jo ja no sabré qui sóc.

INFERMERA. Jo estic encantada d'estar amb vostè, senyora Hayworth. M'hi sento molt a gust.

RITA. No sé per què algunes persones s'entesten a fer que recordi la meva vida. No són les coses antigues, el que necessito recordar, sinó qui em va venir a veure ahir o com es diu el porter de l'edifici.

INFERMERA. Walter.

RITA. Walter?

INFERMERA. El porter de l'edifici es diu Walter.

(Silenci. Sona el telèfon.)

INFERMERA. *(A l'aparell.)* Residència de la senyora Hayworth. (...) Ah, sí? (...) D'acord. Moltes gràcies. *(Alçant-se, a RITA.)* Era en Walter. La doctora Anderson ja ha arribat, està pujant amb l'ascensor.

(La INFERMERA surt.)